



Stražarska

Kula

**i
Glasnik Kristove Prisutnosti**

“Stražaru, što je u pogledu noći?”

“Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

SVEZ. XXXI POLUMJESEČNIK BROJ 23
1. PROSINAC
A. D. 1910 – A. M. 6038

SADRŽAJ

Jakov i Ezav u Novom Svjetlu	345
Greška Mladića	345
Nemudrost Kralja Roboama	345
Sposobnost i Prilika Zloupotrijebljene	347
Stara Nacionalna Reforma	348
Bog Bitke	349
Skrivene stvari će se otkriti (pjesma)	350

“Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova (nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdramati sile nebeske (crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave; jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegoa „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

JAKOV I EZAV U NOVOM SVJETLU

PUTNIK i predavač upoznat s navikama i običajima Arapa baca novo svjetlo na transakciju između Jakova i Ezava u vezi s rođendanom i prijevarom prakticiranom nad Izakom. Tvrdi se, i očito na dobroj osnovi, da su običaji Arapa u današnjoj Mezopotamiji u svakom pogledu isti kao prije tri tisuće i pet stotina godina, kada je Abraham ondje živio i bio veliki šaik, sa stadima i krdima i slugama. Stoga ideali i običaji koji prevladavaju među njima daju dobar kriterij u odnosu na one koji su bili u modi u dane Izaka, Jakova i Ezava.

Proglašeno je da je do danas prvorodeni sin obitelji nasljednik imanja, s punom vlašću pored svog oca. Kod Arapa je običaj da stariji sin brzo prepozna datum rođenja slavljene pretka, od koga je dobio baštinu. S druge strane, drugi članovi obitelji slave takav dan kao svetkovinu. Za starijeg sina da sudjeluje na gozbi u takvoj prigodi značilo bi odricanje od svog prvorodstva sljedećem u nizu.

Primjenjujući ovo na Ezava i Jakova: Vjerojatno je prigoda bila proslava rođendana njihova djeda Abrahama, od kojega je proizašao veliki Božji blagoslov, koji je, kao stariji sin obitelji, Ezav naslijedio. Bio je to dan, dakle, u kojemu je valjalo postiti, ali blagdan i posebna svetkovina leće Jakovu. Kao stariji sin, Ezavu nije bilo potrebno kupovati namirnice od svog brata, jer je, kao glava doma uz svog oca, mogao zapovijedati što je htio. Ali ovom prilikom, kada je Jakova zamolio za slanu hranu, ovaj je bio zapanjen i gotovo rekao: „Ozbiljno to misliš ili se šališ? Misliš li stvarno da se želiš odreći svojih prava kao prvorodenac i jesti gulaš? Ako to misliš, ja ću vrlo rado preuzeti odgovornost i postit ću kao prvorodenac.” Ezav je odgovorio: „Da, ozbiljno to

mislim. Zašto bih postio? Ionako nemam povjerenja u stara obećanja iz Svetog Pisma i ozbiljno sumnjam da je Bog imao više komunikacije s ocem Abrahamom nego s drugima.” Još uvijek sumnjajući u njegovu iskrenost, Jakov je, po običaju naroda Istoka do danas, rekao: „Zakuni se i ja ću ti vjerovati.” Tako se Ezav zakleo da će dobrovoljno poništiti svoja prava na svog brata Jakova, koji je bio sretan što je prihvatio te uvjete zbog svoje vjere u obećanja data Abrahamu.

ZAŠTO SE IZAK PREVARIO

Naš doušnik nadalje izjavljuje da se među Arapima još uvijek smatra sasvim ispravnim prevariti starije, kako bi ih spasili od tuge. Pretpostavljalo se da će to kod Izaka kada sazna da je njegov prvorodeni sin toliko prezreo njegove prednosti izazvati bol i tugu. Stoga su se njegova žena i Jakov dogovorili da ga prevare. Ezav je bio nepošten u pokušaju da preuzme blagoslov koji je izgubio i to uz zakletvu. Čini se da se bojao da će blagoslov prvorodenca prenijeti većinu Izakova imanja Jakovu. Očigledno on je želio zemaljske stvari, a ne Božji duhovni blagoslov preko Abrahama. Čim je Jakov ostavio svu zemaljsku baštinu u Ezavovim rukama, ovaj je izgledao zadovoljan. A i Jakov je bio zadovoljan, jer je dobio dio koji je posebno želio i cijenio iznad svega.

U potpunom skladu s tim, Sveto Pismo osuđuje Ezava kao svjetovnu osobu svjetovnih nazora, koja je prodala svoj prvorodeni udio u posebnim Božjim obećanjima za tanjur hrane – za privremeno, zemaljsko osvježenje. Sveto Pismo na sličan način hvali Jakova zbog njegove spremnosti da si uskrati zemaljske utjehe za nebeska obećanja.

GREŠKA MLADIĆA

[KOJA GA JE KOŠTALA KRALJEVSTVA.]

– I. KRALJEVI 12:6-16 . – 1. SIJEČNJA –

„Onaj tko hodi s mudrima, bit će mudar; a sudrug ludacima, bit će uništen.” „Izreke 13:20.) „Čime će mladić očistiti put svoj? Pazeći na riječ tvoju.” – Psalam 119:9

Otvaranje Nove godine sa svim njezinim mogućnostima za dobro ili zlo jako nalikuje otvaranju životne zrelosti mladića ili djevojke. Za promišljene i iskusne postoji nešto vrlo jedno u životnom početku bistrh dječaka i djevojčica. Njihove nade i iščekivanja su tako veliki, njihovi ideali su tako veliki, oni imaju toliko mnogo dvoraca u zraku. Iskustvo pokazuje da, nažalost, velika većina njih rezultira katastrofalno i obično iz nerazboritosti. Koliko bi im često ljubazni savjeti njihovih starijih pomogli i spasili ih od olupina i nesreća! Možemo zahvaliti Bogu što po njegovoj Providnosti pogreške iz mladosti, iako ozbiljne, ne znače nužno vječnu katastrofu. Jednom smo, možda, pogrešno tako pogrešno shvatili Božansku namjeru – razumjeli da će svi koji ne postanu sveci patiti vječno. Hvala Bogu za

našu bolju viziju sadašnjosti, koja nam pokazuje da sveci doista biraju bolji dio i njegovu neizmjereno veliku nagradu; usprkos tome, oni koji nisu naklonjeni uhom koje čuje i srcem koje razumije i Božanskim pozivom u sadašnje vrijeme dijelit će veliku privilegiju ljudske obnove pod Mesijinim Kraljevstvom. Stoga pogreške devetsto devedeset i devet od svake tisuće, u neodabiru boljeg dijela, mogu ne samo donijeti gorke lekcije, tugu i suze, već na kraju donijeti veću mudrost i dovesti do blaženstva u obnovljenom Edenu.

NEMUDROST KRALJA REHOBOAMA

Kada je veliki kralj, Salomon, umro, ostavio je kraljevstvo svom sinu Roboamu – kraljevstvo koje se protezalo od pustinje na jugu do Eufrata na sjeveru, u

svemu gotovo jednako veliko kao Engleska i Wales. Bilo je to Božje Kraljevstvo; kao što čitamo: „Salomon je sjedio na prijestolju Kraljevstva Gospodnjeg” . Roboamu je bila oko dvadeset i jedna godina kada je došao na prijestolje nakon smrti svog oca Salomona. Bio je neiskusni. Njegova majka bila je princeza iz obližnjeg poganskog kraljevstva i očito se nikada nije odrekla svoje poganske religije. Očito je bila vrlo lijepa i miljenica Salomonovog doma. Sin je vjerojatno naslijedio osobnu ljepotu od oba roditelja. Bogatstvo kraljevstva uglavnom je bilo skupljeno u njegovom glavnom gradu, Jeruzalemu, a pretpostavlja se da je renta kralja Salomona iznosila više od deset milijuna dolara. Nijedan mladić vjerojatno nikada nije iznenada zakoračio u veće mogućnosti od Roboama, a malo ih je ikada raspršilo sreću brže; ali dok malo njih ima tako velike mogućnosti financijskih i političkih gubitaka, ipak svatko ima mogućnosti karaktera i kraljevstvo po vlastitoj volji, vrijedno iznad svih novčanih proračuna. Naučimo svi lekcije iz uspjeha i neuspjeha drugih. Postavimo svi pred sebe prave ideale kako bi njihovo postizanje moglo biti blagoslov, a ne prokletstvo.

KRIZA I GREŠKA

Iako je izraelska nacija bila monarhija, sa sobom je povezivala elemente demokracije. To znači da je svako od plemena, osim levita, zadržalo političku organizaciju i određenu mjeru neovisnosti. Tako je kralj David vladao sedam godina nad Judom i Benjaminom prije nego što ga je za kralja prihvatilo ostalih deset plemena. Iako je nacija bila teokracija u smislu da je Bog bio njihov kralj, a zemaljski monarh samo njegov predstavnik, iako se može vidjeti da je religiozna vjera nacije imala mnogo veze s propisom kralja.

Kralj Salomon, mudri, iako je imao poštovanja prema Bogu, očito je bio mnogo manje revan, mnogo manje religiozan od svog oca Davida. Njegove poganske žene, bogatstvo kraljevstva i politički odnosi s okolnim narodima učinili su ga onim što bi se moglo nazvati čovjekom bistrog uma, a ne religioznim čovjekom. To se odrazilo na njegovog sina i nasljednika, kao i na narod kojim je upravljao.

Osim toga, Salomonovi veliki pothvati, palače, itd., donijeli su prihod i slavu njegovom glavnom gradu, Jeruzalemu, a nisu ga ravnomjerno rasporedili po cijeloj naciji. Doista, slijedeći običaje drugih kraljeva, bogatstvo je uglavnom prikupljeno od prisilnog rada njegovih podanika, koji su bili prisiljeni raditi u njegovoj prijestolnici za opće dobro bez plaće. Bili su unovačeni i stavljani pod nadzornike. U Salomonovo se vrijeme to podnosilo, iako ponekad s ozlojeđenošću, ali kad je njegov sin došao na prijestolje, sjeverna su plemena odlučila da ga neće priznati za kralja osim ako im ne da ono što bi se moglo nazvati poveljom prava – Magna Charta.

Poslali su u Egipat po jednog od svojih vođa, kojega je Salomon protjerao zbog njegovih otvorenih kritika. Preko njega je deset plemena održalo opću konferenciju plemenskih vođa i obavijestilo Roboama da nisu zadovoljni načinom na koji ih je tretirao kralj Salomon. Pitali su se što će im obećati na putu reformske vlade. Roboam, kojeg su Judina i Benjaminova plemena već priznala za kralja, bio je na konferenciji i s pravom je zamoljen za tri dana da razmotri to pitanje. On i svi su shvatili da je došlo do krize u poslovima kraljevstva. Stvar je bila preteška da bi se o njoj odlučivalo na brzinu. Pozvao je tajnike kraljevstva, očeve savjetnike, starije ljude, da sazna njihov savjet. Njihove su preporuke bile dobre. Preporučili su mu da bude sluga naroda; da bi umjesto gomilanja bogatstva u prijestolnici i osobne veličine, trebao služiti cijeloj naciji, brinući se za sve njene interese i prosljeđujući iste – točno ono što je deset plemena željelo.

Zatim je Roboam pozvao mladiće, svoje prijatelje i poznanike, svoje školske drugove, koje je bio sklon sve više i više da sa sobom dovede na vlast. Njihov je savjet bio da je jedini način da monarh bude uspješan zastrašivanje svojih podanika i vladanje njima oštrom rukom. Mladi kralj nije bio ispravno poučen načelima pravde u ljudskim poslovima. Koliko god mudar bio njegov otac, zanemario je pripremiti svog sina za ispravnu odluku u krizi koja ga je zadesila. Ponos i neiskustvo govore, Drži se svoje moći. Ako popustiš i centimetar, smatrat će te slabim i neučinkovitim i tražit će sve više i više dok uskoro ne postaneš kralj samo po imenu. Ponos i ambicija opasni su savjetnici.

ŽALOSNA ODLUKA

Kralj je poslušao savjet mladića i, slikovitim jezikom, rekao: „Tvrđite da je moj otac učinio vaš teret teškim, a tražite od mene da ga olakšam. Umjesto toga, ja ću dodati vašem teretu; moj vas je otac kaznio bičevima, ali ja ću vas kazniti škorpionima – bičem s metalnim ubodima na krajevima remena.” Nepametnom odlukom kralj je izgubio veći dio kraljevstva. Deset plemena se pobunilo, a susjedno kraljevstvo, koje je također bilo pod Salomonovim suverenitetom, skrenulo je s puta i ostavilo kralju samo malu manjinu njegova carstva, iako je to bio najbogatiji i najutjecajniji dio. Deset plemena je odgovorilo: „Što nas zanimaju David i njegova obitelj? On pripada samo Judinom plemenu.” Tako su se razdvojili.

POENTA OVE STUDIJE

U ovoj studiji postoji pouka za sve, naime, važnost mudrosti u našim odlukama, posebno na početku života i na raznim raskrižjima putova, kako do njih dolazimo na životnom putu. Za sve postoji lekcija koju vrijedi naučiti o ponosu i ambiciji, prijetnjama i

pokušajima prisile i nerazboritosti takvih postupaka, kao i njihovoj nepravdi. Bogatstvo, moć, utjecaj, stečeni ugnjetavanjem i nepravdom, nedostojni su plemenitih umova, a ovo se načelo može primijeniti na manjoj razini kao i na većoj. U domovima princip djeluje između roditelja i djece, između muževa i žena. Jao! prečesto se u domu kontrola drži silom, a ne ljubavlju i poštovanjem i uvažavanjem pravde i opće dobrobiti. Takvo poglavarstvo ili vladanje u obitelji je nedostojno i treba ga smjesta preoblikovati.

Još jedna lekcija je da u svakom životnom pothvatu trebamo tražiti savjet. S tim u vezi prisjetimo se apostolovih riječi da tražimo mudrost koja dolazi odozgor, koja je „najprije čista, zatim miroljubiva, laka

i puna milosrđa i dobrih plodova” (Jakovljeva 3:17).

To bi trebala biti odluka svakoga od nas što se tiče Nove godine 1911. – Bog prije svega!

„Mi sami oblikujemo radost ili strah
od kojih je sačinjen budući život,
i ispunjavamo svoju buduću atmosferu
suncem ili hladom.

„Tkivo budućeg života
tkamo u boje sve svoje,
I na polju sudbine
žanjemo ono što smo posijali.”

SPOSOBNOST I PRILIKA ZLOUPOTREBLJENE

– I. KRALJEVI 12:25-33 . – 8. SIJEČNJA –

„Ne pravi sebi lika rezanog.” (Izlazak 20:4)

DANAŠNJA Studija skreće nam pozornost na čovjeka velikih prirodnih sposobnosti i prilično neobičnih mogućnosti. To nam pokazuje njegovu katastrofalnu pogrešku, koja je proizašla iz njegovog nastojanja da bude svjetovno mudar i da zanemari svog Boga i svoju religiju. Ona pruža ilustraciju koja se može primijeniti, ne samo na svaki politički i svaki trgovački pothvat, već i na životne nade svakog pojedinca.

Jeroboam je kao mladić privukao pozornost kralja Salomona, koji je uvidio da posjeduje veliki izvršni talent i da je prirodni gospodar i upravitelj ljudima. Kralj Salomon postavio je Jeroboama na čelo jednog od svojih trupa regrutiranih radnika koji su bili angažirani na tadašnji način gradnje palača i tvrđava za kralja – bez plaće osim vrlo jednostavne hrane i odjeće. Ove radne vojske bile su obvezne raditi nekoliko mjeseci, a zatim su ih zamijenile druge na sličan način unovačene.

Od plemena Efrajimova, najvećeg od deset plemena koja su se odvojila od plemena Jude i Benjamina, prirodno je da je Jeroboam mogao osjetiti nešto od duha nezadovoljstva jer je uočio da se bogatstvo nacije uglavnom skuplja u Jeruzalemu – da sva su plemena bila oporezivana, a da je većina koristi išla plemenu čiji su članovi bili kraljevska obitelj. Jeroboam je postao vođa stranke nezadovoljstva, a rezultat je bila početna pobuna. To je kralj Salomon brzo ugušio i nakon toga je Jeroboam pobjegao u Egipat, odakle se vratio nakon Salomonove smrti i postao vođa i glasnogovornik deset plemena kada su od Roboama zahtijevali reformu vladine politike.

JEROBOAMOVA PRVA GREŠKA

Treba napomenuti da je jedan od Božjih proroka posebno prorekao Jeroboamu da će on biti kralj deset plemena. Nedvojbeno ga je to navelo da predvodi ustanak. Trebao je slijediti primjer kralja Davida, koji

je bio pomazan za kralja Izraela nekoliko godina prije smrti kralja Šaula. Mladi David bio je zadovoljan time što je čekao Božje vrijeme da ga dovede na prijestolje. Činjenica da je Bog naznačio da će tako biti nije značila da je došlo vrijeme, stoga je David čekao na Gospodina i u međuvremenu naučio vrijedne lekcije samokontrole i povjerenja u Božju providnost. Ne tako i Jeroboam, koji je očito bio vrlo drugačiji tip čovjeka, bez sumnje posjedovao više povjerenja u sebe nego povjerenja u Boga; posjedovao više nestrpljenja da bude kralj nego lojalnosti i patriotskog žara da služi Bogu i njegovom narodu. Ovu prvu grešku svi bi trebali primijetiti. „Čekaj na mene, govori Gospodin!” Čovjek koji ignorira Boga nije mudar; čovjek koji se protivi Bogu je budala.

DRUGA JEROBOAMOVA GREŠKA

Kad se deset plemena pobunilo protiv kralja Roboama, Salomonovog sina, odmah su prihvatili Jeroboama, jednog od Salomonovih slugu, za svog kralja, u skladu s prorokovom izjavom od prije nekoliko godina. Napokon je dječak skromnog rođenja dosegao visok položaj utjecaja – veliku priliku za služenje svom Bogu i svom narodu. Tko god zauzima istaknuti položaj – politički, društveni, književni – treba priznati da je time došao pod posebnu odgovornost i obveze prema svima s kojima ima posla. Takve prilike, bilo u poslovnom životu, bilo u politici, bilo u književnosti, treba koristiti ponizno, vjerno, kao odgovornu službu.

Ali Jeroboam, kralj deset plemena po uzoru na Izrael, uzeo je put, nažalost, koji se previše često koristi – sebični put. Nije gledao na Gospodina da mu služi, niti na ljude, da služi njihovim najboljim interesima. Sebično je gledao svoje interese. Rezonirao je ovako: Ako želim utvrditi svoju obitelj u kraljevstvu ovih deset plemena, moram ih učinkovito odvojiti od

utjecaja Judejskog kraljevstva. A budući da je, u Božjoj Providnosti, Hram u zemlji Judinoj, i svi vjerski obredi i interesi ljudi su u središtu tamo, moram što je moguće nenametljivije odvratiti pozornost nacije kojom vladam od suglasja s njihovim bližnjima iz Judejskog kraljevstva, i daleko od propisa koje je Bog ondje uspostavio.

Jeroboama bi svaki svjetski političar proglasio glavnim duhom kao vladara, kao političara. Bio je svjetski mudar. Bog mu je preko proroka zajamčio: „Ako budeš slušao sve što ću ti zapovjediti, ići ćeš mojim putovima i činiti što je pravo u mojim očima da držiš moje zakone i moje zapovijedi, kao što je činio moj sluga David, tvoje kraljevstvo bit će produženo.” (1. Kraljevima 11:38.) Bog je objasnio da je razlog što je Jeroboamu dao vladavinu nad deset plemena bio taj što je Salomonovo postupanje s okolnim narodima postupno rušilo pravu religiju i vodilo ljude prema idolopoklonstvu. Jeroboam je sve ovo trebao imati na umu i trebao je s posebnim žarom posvetiti svoje srce protjerivanju idolopoklonstva.

Umjesto toga, međutim, zbog politike, on je naciju, čiji je kralj bio, odveo izravno u idolopoklonstvo. Nije otvoreno izašao i rekao im, Želim vas odvojiti i otuđiti od Boga i vjerskih institucija vaše nacije odvrćajući vašu pozornost od Jeruzalema, njegove religije, njegovog obožavanja, njegovog Hrama. Pod izlikom da je ljudima predaleko ići u Jeruzalem, podigao je zlatnog bika u blizini sjevernog kraja svog kraljevstva, a drugog u blizini južne linije, a ljudi su išli od jednog do drugog. Osim toga, u blizini svakog od tih zlatnih volova (drvo obloženo zlatom) postavio je kuću na visokim mjestima. U tim su se zgradama odvijale požudne radnje u ime religije i na način poganskih

STARA NACIONALNA REFORMA

– II. LJETOPISA 15:1-15 . – 15. SIJEČNJA –

„Budite dakle jaki i neka vam ruke ne klону; jer će vaš rad biti nagrađen.”

OVA studija nam prikazuje mladog kralja čije je okruženje u mladosti bilo nepovoljno, jer je njegov otac bio daleko od toga da bude dobar čovjek, a njegove rane godine bile su pod utjecajem bake koja je obožavala idole. Usred ovog nepovoljnog okruženja Asa je brzo razvio odanost Bogu i razboritost koja je bila korisna za njegovo kraljevstvo. Svi smo imali iskustva s karakterima ove vrste. Povremeno smo vidjeli djecu zlog porijekla za koja se činilo da vide zloću roditeljskog ponašanja, i da im je muka od toga, i to ih je odvelo na prave staze. Povremeno se činilo kao da se Božanska providnost povremeno umiješala u prenatalne utjecaje koji su dijete učinili vrlo drugačijim po nagibu uma od bilo kojeg od roditelja. Čini se da sveti Pavao ukazuje na nešto takvo u svom vlastitom slučaju kada izjavljuje da mu je Božja providnost bila naklonjena od majčine utrobe. (Galaćanima 1:15)

naroda, ovaj oblik religije ugađa palim apetitima i preporučuje se ljudima koji u srcu nisu bili religiozni.

Tako je čovjek velikih mogućnosti i velike prirodne sposobnosti za služenje svome Bogu i svome narodu obeščastio Jednog i zaveo drugoga na krivi put. Pouka svakome od nas trebala bi biti: Gledaj da radiš drugačije. Nemojte učiniti Jeroboamovu pogrešku.

STVAR JE BILA OD GOSPODA

Kako ne bismo trebali pretpostaviti da su poslovi Izraelovog Kraljevstva, pod Božanskim nadzorom, bili zanemareni i dopušteno da zalutaju, posebno smo obaviješteni da je „stvar bila od Gospodina.” S ovog stajališta vjere i s bilo kojeg drugog, povijest Izraela treba proučavati.

Bog je odlučio dati Izraelu Savez zakona sa samom namjerom da u njima kao narodu razvije svetost, vjernost. Njihove lekcije iz prošlosti bile su u tom smislu, a sada je došlo vrijeme za prosijavanje i odvajanje. Judejsko kraljevstvo se obogatilo i u njega su se postupno okupljali religiozniji i intelektualniji članovi nacije. Zavjerom deset plemena Bog je namjeravao poniziti Judu i privući taj narod bliže sebi. U tu svrhu deset plemena manje religioznih ljudi bilo je odvojeno pod Jeroboamom.

Ali to nije štetilo pravim Izraelcima među deset plemena, jer čitamo da su se leviti i najreligiozniji ljudi preselili u Judino kraljevstvo. Suprotno tome, sa sigurnošću možemo pretpostaviti da su nereligiozni iz Judeje, koji su favorizirali idolopoklonstvo, itd., imali punu priliku za preseljenje u zemlju deset plemena. Tako je obavljen posao prosijavanja koji je bio koristan onima koji su bili odani Bogu i kraljevskoj obitelji, što je on naznačio u „svojoj sigurnoj milosti Davidovoj.”

Međutim, ništa u ovome ne ometa volju pojedinca – njegovu slobodu izbora.

Asa je mnogo učinio da ukine idolopoklonstvo u svom kraljevstvu i da potakne umove ljudi na poštovanje i poslušnost Svemogućeg Boga. Kao posljedica toga, imao je mir deset godina, tijekom kojih je ohrabrio svoj narod i potaknuo se na aktivnost u obučavanju vojske i u dovršavanju utvrđenih gradova na kraju svog kraljevstva, za zaštitu od napada neprijatelja .

Nakon deset godina mira došao je Zerah, etiopski princ, s vojskom od milijun i tri stotine bojnih kola, da napadnu Judino kraljevstvo. Prema običajima vremena oni su se hranili zemljom kroz koju su prolazili, prisvajajući, pustošeći itd. – „uzimajući plijen.” To je bila upravo prilika za koju se Asa pripremao tijekom svojih deset godina mira. Krenuo je sa svojom vojskom

da potuče osvajača. Unatoč tome, njegova je vjera tražila pobjedu od Boga, shvaćajući da je s njim moć dati ili uskratiti pobjedu. U bitci koja je uslijedila, Asa i njegova vojska bili su uspješni; njihovi su neprijatelji bili potučeni, zbunjeni, raštrkani, a plijen je otišao s pobjedom.

OBNOVLJENO POSVEĆENJE BOGU

Vraćajući se iz pobjede srca zahvalnih Bogu, na putu ih je susreo prorok – Azarija – koji je u ime Gospodnje savjetovao kralja i njegov narod da su svi dobro i vjerno radili, i da je, stoga, Božji blagoslov bio s njima, i taj nastavak Božanskog blagoslova ovisit će o njihovoj vjernosti Bogu i zahtjevima njegova Zakona. Čas pobjede opasniji je od časa nevolje; srce je prikladnije da bude ponosno i samosvjesno i da osjeća vlastitu važnost. Božansko upozorenje pomoglo je kralju i njegovom narodu da shvate situaciju i zauzmu čvršći stav za pravednost nego ikada. Druga i temeljitija reformacija je tako inaugurirana – nikakvo idolopoklonstvo od tada nije bilo dopušteno u kraljevstvu pod prijatnom smrtno kazne, a Gospodnji blagoslov nastavio se s kraljevstvom – Judom.

BOG BITKA

Dobronamjerni ljudi, zainteresirani za mirovne kongrese, itd., ponekad se raspituju kako trebamo shvatiti činjenicu da je Bog Svetog Pisma Starog zavjeta bio Bog bitke – ponekad zapovijedajući ratom i potpunim uništenjem mnogih. Odgovor na ovo pitanje može se shvatiti samo kada se situacija sagleda s odgovarajućeg stajališta, a to je:

Cijeli je svijet bio izgubljen u grijehu i bio je osuđen na smrt kao nedostojan života, nedostojan Božje naklonosti. Dakle, nije bilo važno je li im Bog dopustio da umru od gladi, kuge ili od onoga što ponekad nazivamo prirodnom smrću – smrtna kazna mora prije ili kasnije biti izvršena nad njima – svi moraju otići u grob. Zahvaljujemo Bogu, međutim, što je njegov milostivi plan osigurao otkupljenje Adama i cijele njegove rase iz groba i od smrti, i punu priliku da konačno, uskrsnućem, dođe do istinske spoznaje Boga i pravednosti, i, ako bude poslušan tome, da se konačno vrati Božjoj naklonosti i više nego što je izgubljeno u Edenu – sav ovaj oporavak postignut kroz Kalvariju.

Izraelska nacija nije bila iznimka u ovoj vladavini grijeha i smrti, ali Bog ih je izabrao kao naciju da od njih načini karaktere, sjene, ilustracije njegovih milostivih nakana. S tom je namjerom sklopio predodžbeni Savez s njima, preko predodžbenog Posrednika, pod predodžbenim pomirenjem za njihov grijeh, izvršenim predodžbenim žrtvama za grijehe. Postali su njegov predodžbeni narod, a on njihov kralj, kojemu su se zavjetovali na odanost.

Tako je na figurativan način Izrael stajao kao predstavnik Boga i njegove pravednosti usred idolopokloničkog svijeta, a kasnije, kada se deset plemena odvojilo, ostavio je kraljevstvo posebno reprezentativno Božje kraljevstvo, kojem su odani srcem od svih plemena vjerski pribjegavali. S ovog stajališta Božje obećanje ovom narodu bio je njegov Božanski blagoslov dajući im mir i zemaljsko blagostanje u omjeru koliko bi mu bili lojalni, i rat, glad, pošast, ustanak, nevolje, u omjeru u kojem bi zanemarivali svoj Savez s njim i ne uspijevaju mu iskazati poslušnost kao svom Monarhu, kao svom Bogu. Svi Božji postupci s tom nacijom donijeli su veće blagoslove za budućnost. Ne smijemo shvatiti da je bilo koji drugi narod, ni tada, ni poslije, zauzeo isti odnos prema Bogu, niti da on na sličan način nagrađuje i kažnjava vjernost ili nevjernost posebnošću u svakoj naciji.

Duhovni Izrael, govori nam sveti Petar, je „Kraljevsko svećenstvo, sveti narod, narod sa svrhom, da navješćuju hvalu Onoga koji nas je pozvao iz tame u svoje čudesno svjetlo.” Ovaj Duhom začeti Izrael nije zemaljska nacija, nema zemaljskih ratova tjelesnim oružjem. Ova Sveta nacija nema obećanja zemaljskog mira i blagostanja, kao nagrade za poslušnost Bogu, nego je, naprotiv, uvjerena da će u svijetu imati nevolje, mržnju, protivljenje, patnju i da će njezina nagrada biti duhovna. Ona će sada imati mir Božji koji nadilazi svaki razum, i s vremenom, kroz „Prvo uskrsnuće,” „obilan ulazak u vječno Kraljevstvo našeg Gospodina i Spasitelja Isusa Krista.”

LEKCIJE KOJE MOŽEMO NAUČITI

Gotovo svaka stranica u povijesti može podučiti lekcije onima koji ih žele naučiti. Iskustva kralja Ase mogu nam, na primjer, dati pouku da u godinama naše mladosti trebamo ispravno odbaciti svako idolopoklonstvo novca, slave, časti ljudi, i trebamo nastojati upoznati i vršiti volju Gospodin iz srca. U ranim godinama života trebali bismo podići tvrđave karaktera koje će nam služiti kao obrana od napada svijeta, tijela i đavla u našim kasnijim godinama, a kada dođe bitka, ovako pripremljeni, još uvijek trebamo tražiti Gospodinu za pobjedu, shvaćajući snagu Apostolovih riječi: „Kad sam slab u sebi, jak sam u Gospodinu.”

Niti nas velika pobjeda smije ushititi i učiniti nemarnima i samodostatnima. Upozoreni od Gospodina kao što je bio Asa, trebali bismo učiniti naše posvećenje još temeljitijim i tako nastaviti jačati sebe, da možemo biti jaki u Gospodinu i u snazi njegove moći.

„Nije važno koliko su uska vrata,
Koliko je svitak nabijen kaznama;
ja sam gospodar svoje sudbine,
ja sam kapetan svoje duše.”

SKRIVENE STVARI ĆE SE OTKRITI

Neshvaćeni, krećemo se zajedno, razdvojeni,
Naši se putevi šire kako godišnja doba puze
Duž godina; čudimo se i pitamo se
Zašto je život život, a onda zaspimo,
Ne razumijemo.

Ne razumijevajući, stječemo lažne dojmove,
I grlimo ih sve bliže kako godine prolaze,
Dok nam se vrline često čine prijestupima;
I tako se ljudi uzdižu i padaju, žive i umiru
Neshvaćeno.

Ne shvaćajući, duše zakržljalog vida
Često mjere divove njihovim uskim mjerilom;
Otrovane osovine laži i ismijavanja
Često su usmjerene 'protiv onih koji oblikuju doba,
Neshvaćeni.

Ne razumije se, tajni izvori djelovanja
koji leže ispod površine i predstave
su zanemareni; sa samozadovoljstvom
Sudimo svojim susjedima, i oni često idu,
Neshvaćeni.

Ne razumijemo, kako nas sitnice često mijenjaju;
Nepromišljena rečenica ili izmišljena uvreda
Uništava dugogodišnje prijateljstvo i otuđuje nas,
A na naše duše pada ledena mrlja –
Ne razumije se.

Ne razumijem, kolika su mnoga srca u boli
Zbog nedostatka sućuti! Ah! iz dana u dan
Koliko neveselih, usamljenih srca se lomi,
Koliko plemenitih duhova prolazi
Neshvaćeno!

O Bože! kad bi ljudi vidjeli malo jasnije,
Ili manje sudili kad ne vide!
O Bože! kad bi se ljudi malo približili
jedni drugima! Bili bi ti bliže,
i razumjeli se.

THOMAS BRACKEN.

